

A kandúr és a teknőc

Két rejtélyes szereplő Kiss Anna

Az éden íze című könyvében.

Költészetének bár természete, hogy rejtve hagy dolgokat, életének elhallgatott részei mégsem maradhatnak árnyékban. Az olvasónak joga van mindent tudni, ami hatással van írásaira, kutakodni az életében, míg a kezére nem csapnak.

Ki hát valójában a két megírt alak?

A *kandúr*, művésznevén Legénydy úrfi, Krúdy tekintetes úr sarkában járhatott rég, csíkos macskabundában. Hogy kidobták a hóra, s tikkkel, mint a megfélemlített gyerek – talán valótlan is.

És ki is nőtte később.

Háromszínű macskahölgyek vették pártfogásukba, ha tapasztalatok után járta a világot. Ilyen utak végére általában váratlan esemény tesz pontot. Gyász és hiány. Még sokáig leng madzagon kedvenc parafa dugója, mit kiskorában egernek, verébknek, bárminek képzelhetett játékul. Őrzik emlékét az agyonkarmolt könyvborítók, lemezborítók, az elhullajtott s holta után megtalált macskabajusz.

Ezt az impozáns valamit az ereklyetartóban kikutatták egyszer a betörők is, ráadásnak a falakat ellepő démon-álarcok látványára, úgy megzavarta őket, hogy elmenekültek.

Egyébként is, mit neki másvilág! Néz le egy szeles felhőről, be nem áll a szája. Hogy üres a tányérkája! Hogy legszívesebben lepisilné a számítógép-egeret, aki a helyébe tolakodott! És hogy kerül az a búbanatos alak is a violáival mindig elő valahonnan...?! Majd a hajnali álmokba oson, dajkáltatja magát, hízeleg, udvarol.

Tartsanak bármit a macskák álnok természetéről, mind általánosítás. Nála hübb, hős lelkű társa nem volt, s nem is lesz – ez utóbbi a költő szíves közlése.

A *teknőc* bizonyos Toktogul herceg, kit egyesek szerint a régi mongol főváros, Karakorum köve-homokja, mások szerint Kirgiziáé vetett ki. Tény, hogy kalandorok zsákjában érkeztek néhányan. De csak ő küzdött a terrárium üvegfalával. A többi elégedetten napozott az alján salátalevelek társaságában. És egy kereskedés csengős, madárhintás kirakatában ezt látni...! Ez volt az, amiért kivették onnan, feledve a fürdőpapucgot, mi a villamosozás eredeti célja volt.

Zuglói sétáló palotáját végre tágasnak találhatta, az „enyém a kád, tiéd a mosdókagyló” elvet igazságosnak, és odavolt a pentatóniáért. Nyilvánvalóvá lett, hogy a szőnyegek virágai nem valódiak, ám körükben mélézva, a ledobált selyempárnák zsebében éjszakázva, költözve a besütő nappal, felvidult távoli lelke. Hogy a főtt

tojásfehérje gyümölcscsel, salátával valóban fejedelmi lakoma, de túróval ne zaklassák, mert dühös lesz, vagyis körmére emelkedik, s a fürdőszoba kövére csapja magát.

Ezek után kissé érthetetlen a feltételezés, hogy a teknőc ne tudná kifejezni magát.

Bár valóban: Legény úrfi szívesen társalgott, s a herceg meg se szólalt. Viszont kifejezni magát nem esett nehezére.

Voltak napok, hogy a matrac-ágynál folyton hanyatt kalimpált. Hiába olyan elszánt, mint a szabadulásban. Ha nem tud felmászni rá, hanyatt esik. Ekkor épültek könyvekből a teknőc-lépcsők. Megtanulta, hogy kell járni rajtuk, ha fázott lenn a párnazsebben, felment hálótársnak a takaró alá. Megtanulta, hogy kell macskákkal elhíttetni, ő az, akitől félniük kell, s nem fordítva, eszükbe ne jusson kikörmölni a teknőjéből! Felnőtt. Kinőtte szőnyeg-kert világát, s lett valódi kertje, három feleséggel – útifüvek, folyófülevelek s mások szíves közlése szerint.